

MARY HIGGINS
CLARK

ALAFAIR BURKE

KIO KAN

A woman with voluminous blonde hair, seen from behind, is wearing a bright red, floor-length, backless gown with a jeweled belt. She is standing on a rooftop, looking out over a sprawling city at night, with lights from buildings and streets visible in the distance. The sky is dark blue.

DO
POSLEDNÍHO
DECHU

edice
KLOKAN

Copyright © 2017 by Nora Roberts Enterprises, Inc.
Translation © Jan Mrlík, 2021
Copyright © ALPRESS, s. r. o.

Všechna práva vyhrazena.

Žádnou část knihy není dovoleno užít
nebo jakýmkoli způsobem reprodukovat bez písemného
souhlasu držitele práv, s výjimkou krátkých citací
nebo odkazů, které tvoří součást kritického hodnocení.

Děj této knihy je fiktivní. Jakékoli odkazy na historické
události, skutečné osoby nebo skutečná místa jsou užity
smyšleně. Ostatní jména, postavy, místa a události
jsou výsledkem představivosti autorek
a jakákoli podobnost se skutečnými událostmi,
místy či osobami, ať živými, či mrtvými, je zcela náhodná.

Z anglického originálu *Every Breath You Take*
vydaného nakladatelstvím Simon & Schuster, 1230 Avenue
of the Americas, New York, NY 10020
přeložil Jan Mrlík
Redakční úprava Jana Pleskotová
Grafická úprava obálky Tomáš Řízek
Vydalo nakladatelství Alpress, s. r. o., Frýdek-Místek,
v edici Klokan, 2021
shop@alpress.cz
Vydání první

ISBN 978-80-7633-478-6

S láskou pro Lee a Philipa Reapa
– Mary

Pro Danielle Holley-Walkerovou s vděčností a obdivem
– Alafair

Prolog

Před třemi lety

Neobyčejně chladného a sychravého pondělního večera osmašedesátiletá Virginie Wakelingová zvolna procházela galerií kostýmů v Metropolitním muzeu umění. Toulala se expozicemi a neměla ani nejmenší potuchy, že tento okouzující večer skončí tragédií.

Že jí zbývají pouhé čtyři hodiny života.

Muzeum bylo pro veřejnost uzavřeno, protože mělo každou chvíli začít nejlukrativnější shromáždění mecenášů za celý rok, ale na tuhle hodinu byla pro členy správní rady připravena příležitost soukromě si prohlédnout róby prvních dam, které si oblékly na inaugurační plesy.

Virginie si nechala ušít šaty přesně podle modelu, který si na sebe vzala Barbara Bushová v roce 1989. Navrhl jej Oscar de la Renta a sestával z živůtku z černého sametu s dlouhými rukávy a dlouhé hedvábné sukně v barvě paví modři. Uvědomovala si, že tato kreace vyhlíží velice důstojně a současně vladařsky, a právě takový dojem by ráda vyvolala.

Nebyla si však jistá, pokud šlo o make-up, který jí vytvořila Dina – domnívala se, že by mohl působit příliš temperamentně. Dina se bránila: „Věřte mi, paní Wakelingová. Dokonale ladí k vašim tmavým vlasům a krásné pleti, a doslova si říká o jasnou barvu rtěnky.“

Možná, říkala si Virginie, a možná také ne. Věděla však, že dokonalý make-up jí může na vzhledu ubrat deset let věku. Přecházela od jedné inaugurační róby ke druhé a fascinovaně sledovala, jak jsou rozdílné: Nancy Reaganová vynesla pouzdrové šaty na jednom ramínku. Mamie Eisenhowerová měla na růžových hedvábných šatech dva tisíce nepravých

drahokamů. Lady Bird Johnsonová si oblékla kukuřicově žluté šaty s kožešinovým lemováním, Laura Bushová stříbrnou róbu s dlouhými rukávy a Michelle Obamová zase rubínově červené šaty. Všechny tyto ženy, navzájem nesmírně odlišné, měly stejné předsevzetí – vypadat vedle svého prezidentského manžela co nejlépe.

Život utíká velice rychle, pomyslela si Virginie. Oni s Bobem kdysi začínali v malém třípokojovém bytě v domě, o který se dělili ještě s další rodinou, v tehdy nemoderním Lower East Side na Manhattanu. Jejich život však brzy začal nabírat prudké obrátky. Bob měl vrozený cit pro obchodování s nemovitostmi a do konce prvního roku po svatbě zaplatil cenu domu, ve kterém bydleli. To byl první z mnohých brilantních tahů, které realizoval ve světě obchodu s realitami. Teď, o pětáctyřicet let později, jí patří domy v Greenwichu v Connecticutu, velká vila, dům se dvěma byty na Park Avenue, turistický objekt na mořském pobřeží v Palm Beach a byt v Aspenu, kam jezdívá jejich rodina lyžovat.

Před pěti lety ji o Boba připravil náhlý infarkt. Virginie si byla jistá, že by ho nesmírně těšilo, kdyby mohl být svědkem toho, jak dovedně Anna řídí podnik, který pro ně vybuďoval.

Tolik jsem ho milovala, pomyslela si nostalgicky, přestože byl tak vznětlivý a choval se pánovitě. Ale nic z toho mi nikdy nevadilo.

Potom, přede dvěma roky, se v jejím životě objevil Ivan. O dvacet let mladší muž se jí představil během koktejlové party na jakési umělecké výstavě v malém studiu ve Village. Zaujal ji článek o umělci, který tam vystavoval, a tak se rozhodla, že by jeho díla ráda viděla. Podávalo se levné víno. Usrkávala je z plastové skleničky a pozorovala rozmanitou směsici lidí, kteří zkoumali vystavené obrazy. V té chvíli se k ní připojil Ivan.

„Co si o nich myslíte?“ zeptal se klidným a příjemným hlasem.

„O těch lidech, nebo o plátnech?“ opáčila a oba se zasmáli.

Výstava končila v sedm hodin večer. Ivan jí navrhl, že pokud nikam nespěchá, třeba by s ním zašla do malé italské restaurace nedaleko, a dušoval se, že tam skvěle vaří. Tak vypadal začátek přátelství, které se stalo trvalou součástí jejího života.

Pochopitelně zhruba po měsíci chtěli její blízcí vědět, kam chodí a s kým. Když jim to řekla, tak se zhrozili, přesně jak předpokládala. Poté, co Ivan dokončil vysokou školu, se věnoval své největší vášni, kterou byl sport, konkrétně všemožná posilovací cvičení. Působil jako individuální sportovní trenér, disponoval však přirozeným nadáním, měl velké sny a v práci neochvějně dodržoval jasné etické zásady – tohle poslední bylo možná jediným rysem, který měl společný s Bobem.

„Mami, najdi si nějakého vdovce přiměřeného věku,“ spustila na ni Anna zhurta.

„Já přece nehledám mužského, za kterého bych se provdala,“ vysvětlovala jim. „Rozhodně mi ale působí potěšení bavit se a užívat si s ním zajímavé večery.“

Podívala se na hodinky a zjistila, že už několik minut stojí nehybně na jednom místě, a také věděla proč. Stále v duchu řešila otázku, zda se bez ohledu na dvacetiletý rozdíl vážně nezabývá možností, že by se za Ivana provdala. Odpověď zněla ano.

Potlačila tyto myšlenky a znovu se věnovala zkoumání nádherných modelů, které na sobě měly dřívější první dámy. To bych ráda věděla, říkala si, jestli si předtím některá z nich uvědomovala nebo ji to vůbec napadlo, že je potká v životě takovýto den. Možná, kdyby Bob žil déle a vstoupil do politiky, by se mohl stát starostou nebo senátorem, ba dokonce prezidentem. On ale vytvořil společnost, zajistil pro nás skvělé podmínky k životu a mně umožnil podporovat věci, kterým věřím, jako je třeba tohle muzeum.

Při dnešním galavečeru zde budou hosty četné nejvybranější celebrity a nejtědřejší mecenáši. Virginii coby člence správní rady náleží postavení jednoho ze středobodů celého

večera, a protože disponuje Bobovými penězi, také se za tu poctu může odvděčit.

Slyšela za sebou kroky. Přicházela její šestatřicetiletá dcera Anna, ustrojená v podobně nádherných šatech, jaké si objednala Virginie. Anna brouzdala po internetu a hledala šaty podobné těm ze zlaté krajky, které vytvořil Oscar de la Renta pro Hillary Clintonovou k inauguraci v roce 1997.

„Mami, lidi z médií už se scházejí u červeného koberce a ptal se po tobě Ivan. Má zřejmě dojem, že chceš, aby tam byl taky.“

Virginie se pokoušela nehledat za dceřinými slovy dvojmysl. Na jedné straně tohle „chceš, aby tam byl“ působilo poněkud vzdorně, jako kdyby Anna věděla nejlíp, co její matka může chtít. Na druhé straně se v těch slovech skrýval jistý příznivý náznak, protože Anna si zřejmě srdečně promluvila s Ivanem a šla ji hledat, když ji o to požádal.

Ach, jak jen bych si přála, aby moje rodina přijala každé rozhodnutí, které sama o sobě nakonec udělám, pomyslela si trochu otráveně. Mají přece vlastní životy a nechybí jim nic, co by kdy mohli potřebovat. Nechte mě na pokoji a dovolte mi žít svůj život, jak sama chci.

Pokusila se tu nepřijemnou myšlenku zaplašit. „Anno, vypadáš úchvatně. Jsem na tebe ohromně pyšná.“

Společně vyšly z galerie a Virginii modrý taft šustil o Anninu zlatou krajku.

Později toho večera si Virginiiných černých vlasů a barevné róby povšiml jakýsi běžec, který klusal napříč Central Parkem. Zastavil se, protože botou škrtl o nějaký předmět trčící ze sněhu. Zděsil se, když viděl, že na zemi leží mrtvá žena, v jejichž otevřených očích se navíc usadil výraz děsu a hrůzy.

Virginie Wakelingová spadla – nebo byla shozena – ze střechy muzea.

1

Laurie Moranová si nemohla nevšimnout spokojeného výrazu ve tváři svého devítiletého syna, s nímž pozoroval číšníka, který jim pokládal na stůl snídani.

„Copak máš za tajemství?“ zeptala se Timmyho s úsměvem.

„To není žádné tajemství,“ odpověděl synek. „Zrovna jsem si říkal, že v těch šatech vypadáš opravdu cool.“

„Tak to děkuju mockrát,“ řekla Laurie, kterou to potěšilo, i když si zároveň říkala, že Timmyho výraz *cool* je další známkou toho, že vyrůstá. Ve škole se teď neučilo, protože učitelé se účastnili nějakého vzdělávacího kongresu. Jen proto se Laurie rozhodla, že dnes půjde do zaměstnání později, aby mohla vzít Timmyho a svého otce na snídani. Timmy s ní snídal v restauraci Sarabeth's nejméně dvacetkrát, ale nikdy nejevil žádné nadšení, když Laurie objednala opékané půlené bulky z kynutého těsta s grilovanou šunkou a lososem.

„Ryby by se ke snídani vůbec neměly jíst,“ prohlásil sebevědomě Timmy. „Je to tak, dědečku?“

Pokud by si Laurie měla vybrat protivníka v tom, kdo je u syna oblíbenější, nemohla by zvolit lépe než svého otce Lea Farleyho. Zatímco jiné děti v Timmyho věku začínaly obdivovat atlety, herce a muzikanty, Timmy stále vzhlížel ke svému dědečkovi Leovi Farleymu, penzionovanému prvnímu zástupci komisaře newyorského policejního oddělení, jako by to byl Superman.

„Moc nerad to říkám, chlapče,“ pravil Leo rázně, „ale nemůžeš přece po celý zbytek života snídat palačinky s čokoládou, a ještě posypané cukrem. Ode dneška za třicet let zjistíš, proč tvoje máma jí ryby, a já teď budu předstírat, že bych se mohl utlouct po téhle věci z krůty, která má představovat slaninu, ale chutná jako papír.“

„Tak co vy dva máte pro dnešek v plánu?“ zeptala se Laurie s úsměvem.

„Budeme se dívat na zápas Knicks proti Pacers,“ hlásil Timmy. „Včera večer jsme si ho nahráli. Zkusím najít Alexe na těch sedadlech těsně u hřiště, kde obyčejně sedává.“

Laurie prudce odložila vidličku. Už to byly dva měsíce, co naposled mluvila s Alexem Buckleyem – právě ty dva měsíce, které uplynuly ode dne, kdy Alex ukončil své působení v roli moderátora její reality show, aby se soustředil na advokátní praxi. A byl pryč dřív, než si stačila uvědomit, jak důležitý je Alex pro její každodenní život.

Často vtípkovala, že by potřebovala ještě svou dvojnici, a vůbec ne bezdůvodně. Pořád byla v jednom kole, jak v práci, tak coby matka, ale teď, když se Alex odporoučel, pociťovala v životě jakési prázdné místo. Neustále si umiňovala, že prostě musí pokračovat dál, zvládat pěkně jeden den po druhém a soustředit se na domov i na práci, ale nějak to nezabíralo.

Po Timmyho zmínce o Alexovi očekávala, že se toho otec chopí a bude se ptát *Mimochodem, co je s Alexem? Případně Nechtěl by s námi Alex tento týden poobědvat?* Ale místo toho si Leo ukousl další sousto suché krutí napodobeniny slaniny. Laurie tušila, že Timmy se také diví, proč už se v poslední době nevidají s Alexem. Pokud by měla hádat, vsadila by na to, že se syn zachoval podle Leovy rady, že na podobné věci se nemá ptát přímo, a tak namísto toho mluvil o Alexových sedadlech těsně u hrací plochy.

Laurie se snažila hovořit docela věcně. „Víš, Alex ta sedadla platí spíš z charitativních důvodů. Takže to budou pořád jeho sedadla, ale mohou na nich sedět jiní lidé.“

Syn protáhl obličej. Timmy přečkal těžkou chvílí, protože byl svědkem vraždy vlastního otce. Laurie až píchlo u srdce, když pochopila, že se pokoušel na jeho místo dosadit právě Alexe.

Dopila zbytek kávy. „Tak dobrá. Je čas, abych si šla zasloužit svůj plat.“

Laurie pracovala jako producentka televizní reality show *Ve stínu podezření*, investigativního zpravodajského seriálu, jehož náplní byly staré nedořešené zločiny. Titul pořadu odpovídal i jeho formátu, protože se v něm pracovalo přímo s lidmi, na které se během původního vyšetřování hledělo jako na možné pachatele. Nikdo je nikdy formálně neobvinil, ale stále žili ve stínu nepomíjějícího podezření. Laurie vždycky těžce zápolila s tím, aby pro každý další díl vybrala ten správný případ, ale tentokrát se její volba smrškla na dvě možnosti.

Políbila Timmyho do vlasů. „Na večeri se dostanu domů včas,“ slíbila. „Dáme si pečené kuře?“ Neustále ji trápily výčitky, že synovi nepřipravuje zdravější jídlo.

„Žádné strachy, mami,“ řekl Timmy. „Kdyby ses zpozdila, tak si objednáme pizzu.“

Leo si odstrčil židli od stolu. „Dnes večer musím zaskočít na velitelství naší jednotky. Vyrazím, až se vrátíš, a na večeri v osm budu zpátky.“ Lauriin otec před několika měsíci znovu začal pracovat u policie, tentokrát jako konzultant v protiteroristické jednotce newyorského policejního sboru.

„To zní dobře,“ přikývla Laurie. Ani se jí nechtělo věřit, že má v životě tyhle dva gentlemany – pětadesátiletého otce a devítiletého syna, kteří se neustále snaží, aby pro ni byl život o trochu snazší.

O čtvrt hodiny později dorazila do zaměstnání a z dalšího důležitého muže v jejím životě ji okamžitě rozbolela hlava. „Už jsem si říkal, jestli se tady dnes vůbec ukážeš,“ zavolal na ni Ryan Nichols ze své kanceláře, když procházela kolem dveří. Najali ho jako moderátora její televizní show teprve před třemi měsíci, ale ona dodnes neměla potuchy o tom, co v televizi na plný pracovní úvazek vlastně dělá. „Měl bych pro nás perfektní případ,“ volal za ní, když předstírala, že ho neslyšela.

2

Laurie záměrně ignorovala Ryanovo volání a podařilo se jí dorazit do vlastní kanceláře dřív, než se s ním musela setkat. Její sekretářka Grace Garciová hned vycítila, že Laurie není zrovna nadšená. „No tak – co je na levačku? Myslela jsem, že chceš vzít svého hezkého syna na snídani.“ Laurie si někdy říkala, že Grace má větší starost o to, aby si její šéfová mohla udělat tolik potřebnou chvíli volna, než že by přemýšlela nad vlastním volným časem.

„Jak jsi poznala, že něco drhne?“ zeptala se Laurie.

Sekretářka se po ní podívala, jako by chtěla říct, *Na tohle se mě opravdu musíš ptát?* Ve své šéfce vždycky dokázala číst jako v otevřené knize.

Laurie zašla do vnitřní kanceláře a odložila kabelku na stůl. Za chvíličku tam vešla i Grace a přinášela jí hrneček horkého čaje. Na sobě měla jasně žlutou halenku, nemožně úzkou sukni po kolena a lodičky s volnou patou na deseticentimetrovém podpatku. Laurie nešlo do hlavy, jak v tom může vůbec chodit, aniž by se sesypala na zem.

„Ryan mě viděl, jak vystupuju z výtahu, a musel hloupě vtípkovat o tom, že jdu pozdě,“ postěžovala si trpce Laurie.

„Zrovna ten má co mluvit,“ vyhrkla Grace. „Všimla sis, že nikdy nepřijde do práce včas, když byl večer předtím na nějaké akci v takzvané lepší společnosti, o které pak píše bulvár, třeba Page Six?“

Po pravdě řečeno si Laurie nikdy nevšimla, že by Ryan nebyl včas v zaměstnání. Co se jí týkalo, nemusel by se tady zdržovat vůbec až do chvíle, kdy se zapínaly kamery.

„Aha, bavíme se o Ryanově dvojím metru, pokud jde o pracovní dobu?“ Nový hlas patřil Jerryemu Kleinovi, který dělal Laurie asistenta produkce. Vyšel ze své kanceláře, která

sousedila s její, a opřel se vedle dveří. Laurie předstírala, že neschvaluje neustálý tok klevet, které proudily mezi Jerrym a Grace, skutečnost však byla taková, že díky nim si užívala ty nejzábavnější chvíle v zaměstnání. „Povídala ti Grace, že se tady pořád ochomýtal a hledal tě?“

Grace zavrtěla hlavou. „Snažila jsem se ji hned ráno nenaštvat. Však se s tím člověkem setká co nevidět. Pověz mi, Laurie, už mu někdo řekl, že ty jsi tady šéf? Mně ten chlap připadá jako Brettův klon, jak tady pořád pobíhá sem a tam.“

Z technického hlediska měla Grace pravdu. Brett Young stál v čele televizní společnosti Fisher Blake Studios. Měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru v televizní produkci. Platil za drsného šéfa, ale na oplátku získal právo vést svou loď tak, jak považoval za nejlepší.

Naproti tomu Ryan Nichols byl docela jiný případ. Nedalo se zpochybnit, že před necelými čtyřmi měsíci, kdy se poprvé objevil ve studiích Fischer Blake, byl považován za vycházející hvězdu právnické branže. S vyznamenáním absolvoval právnickou fakultu na Harvardu a pak působil nějakou dobu jako úředník u Nejvyššího soudu. V posledních letech zastával místo federálního prokurátora a podařilo se mu vyhrát několik soudních žalob, o kterých psaly i *New York Times* a *Wall Street Journal*. Avšak místo aby cizeloval své schopnosti v roli praktického právníka, odešel z úřadu federálního prokurátora a získal částečný úvazek jako moderátor na stanicích kabelové televize, kde se zabýval okamžitými analýzami různých právních otázek a referoval o významných soudních případech. Dneska se chce stát celebritou snad každý, pomyslela si Laurie.

Potom se z ničeho nic dozvěděla, že Brett Young najal Ryana jako nového moderátora jejího pořadu, aniž by s ní cokoli konzultoval. Laurie našla dokonalého průvodce pořadem v osobě Alexe Buckleyho, s nímž byla radost spolupracovat. Nejenže šlo o brilantního právníka, ale dokázal poznat i to, že za úspěchem jejich reality show stál Lauriin instinkt

pro tvorbu programu. Skutečnost, že měl značnou zkušenost s křížovými výslechy, z něj dělala dokonalého moderátora pro zvědavé dialogy s účastníky pořadů, kteří si mysleli, že natáčení zvládnou za pomoci týchž starých lží, které ze sebe sypali při původním vyšetřování.

Ryan zatím vystoupil pouze v jednom zvláštním vydání pořadu. Neměl Alexovy zkušenosti ani přirozené vlohy, ale jeho výkon nebyl zdaleka takovou pohromou, jak se Laurie obávala. Největší problém s Ryanem spočíval v tom, že své postavení ve studiu chápal z gruntu jinak než Alex. Neustále hledal způsoby, jak by mohl sabotovat Lauriiny nápady. Sloužil jako právní poradce i dalším pořadům, které studio produkovalo. Dokonce kolovaly řeči, že pracuje na svém vlastním programu. A jistě nešlo o souhru náhod, že Ryanův strýc byl jedním z nejbližších Brettových přátel.

Vrátila se zpátky k tomu, co Grace zamýšlela pouze jako řečnickou otázku. *Je si Ryan vědom, že Laurie je jeho nadřazená?* Trochu jí to začalo vrtat hlavou.

Pěkně rozvážně se usadila za svůj pracovní stůl a potom požádala Grace, aby zavolala Ryana s tím, že producentka už je připravena ho přijmout.

Možná to byla malichernost, ale jestli s ní chtěl mluvit, tak to může být on, kdo se projde po chodbě.

3

Ryan stál v její kanceláři s rukama v bok. Když se na něho Laurie dívala objektivně, chápala jednu ze vzrušených debat mezi příznivci její show: „Kdo je hezčí? Alex, nebo Ryan?“ Ona sama pochopitelně dávala přednost jen jednomu, ale Ryan nepochybně patřil k pohledným mužům: pískově plavé vlasy, jiskřivé zelené oči, dokonalý úsměv.

„Máš odtud skvělý výhled, Laurie. A bez debaty si dove-
deš velice dobře vybrat hezký nábytek.“ Z Lauriiny kanceláře
v šestnáctém patře se nabízel pohled na kluziště u Rockefeller
Center. Interiér si zařizovala sama a zvolila moderní, ale při-
větivý nábytek. „Kdybych já pracoval v téhle místnosti, snad
bych z ní nikdy neodešel.“

Z náznaku žárlivosti, který zaslechla v jeho slovech, pocí-
tila maličko potěšení, ale jeho nicotné řeči nikam nevedly.

„Copak se děje?“ zeptala se.

„Mám ten dojem, že Brett by se chtěl co nejdřív pustit do
práce na novém speciálu.“

„Kdyby to záviselo na něm, tak bychom dávali každý týden
dva speciály, dokud by nám vydržela sledovanost. Nějak při-
tom zapomíná, kolik je potřeba udělat práce, než se z trosek
úplně prošetří starý, dávno vystydý případ,“ namítla.

„Já to chápu. Ale i tak, měl bych pro náš příští díl jednu
dokonalou kauzu.“

Nemohla si nepovšimnout slůvka *náš*. Přitom ona sama se
rozpracování myšlenky na tento typ pořadu věnovala něko-
lik let.

V zemi bylo na výběr dostatek nikdy neobjasněných vražd,
ale jen určité procento z nich se vešlo do kritérií, jimž musely
vyhovovat případy zkoumané v pořadech *Ve stínu podezření*.
Některé záležitosti zůstaly *příliš* neobjasněné – nebyli k mání
žádní podezřelí, takže by produkce vlastně musela konstruo-
vat náhodné dohady. Jiné se naopak v zásadě dočkaly vyře-
šení a policie pouze vyčkávala, až jednotlivé důkazy vyplní
příslušná místa skládačky.

Mezi tím zbývala velice úzká kategorie, jež se stala Lau-
riinou specialitou – neobjasněné záhady s identifikovatelnými
a pravděpodobnými pachateli. Většinu času obětovala
procházení webových stránek věnovaných skutečným zloči-
nům, četla zpravodajství, která o těchto případech nabízela
lokální média po celé zemi, a prosívala i tipy, které dostávala
online. Pokaždé však zapracoval nedefinovatelný instinkt,

který jí napověděl, že právě tomuto případu by se měla věnovat. A teď před ní stojí Ryan a číší z něho jistota, že přišel s novým nápadem, na kterém by mohli pracovat.

Vcelku si věřila, že už se od A do Z obeznámila se všemi případy, o kterých se kdy Ryan zmiňoval, ale ze všech sil se snažila chovat vstřícně a oceňovat, že má nějaký nápad. „No tak se pochlub,“ vyzvala ho.

„Virginie Wakelingová.“

Laurie to jméno okamžitě poznala. Nešlo o vraždu, která se stala někde na druhém konci země. Odehrálo se to jen několik kilometrů od její kanceláře, u Metropolitního muzea umění. A nejednalo se ani o nějak zvlášť starou záležitost. Virginie Wakelingová byla členkou správní rady muzea a patřila mezi nejštedřejší sponzory této kulturní instituce. Našli ji ve sněhu za muzeem té noci, kdy se tam konal nejvýznamnější slavnostní večer roku, Met Gala. Tato událost poutala obrovskou pozornost a patřila k nejsledovanějším na celém Manhattanu. Virginie Wakelingová zemřela poté, co spadla – nebo byla shozena – ze střechy muzea.

Mrtvá žena zastávala ve světě umění natolik významné postavení, že podle různých pověstí by muzeum mohlo následujícího roku zrušit výroční gala ples, nebude-li do té doby její úmrtí objasněno. Ale život šel dál bez ohledu na to, že záhadu její smrti se nedařilo vysvětlit.

Laurie si o tom případě pamatovala tolik podrobností, že mohla rovnou vyjádřit svůj názor. „Zdálo se přece docela jasné, že to udělal její milenec.“

„Jako v tom filmu *Podezření*,“ reagoval Ryan a zahnutými prsty naznačil ve vzduchu uvozovky.

„Mně se to jeví jako uzavřený případ. On byl o hodně mladší než paní Wakelingová. Podle policie by měl být vrahem právě on, i když to nemohou prokázat. Nebyl on nějaký model nebo tak něco?“

„Ne,“ zavrtěl Ryan hlavou. „Osobní trenér. Jmenuje se Ivan Gray a je nevinný.“

Uzel, který cítila Laurie v žaludku, jako by se silněji utáhl. Ať už dokumentované případy prožívala sebesilněji, nikdy si nebyla jistá něčí vinou nebo nevinou, zvláště ne na začátku. Podstatným účelem jejích pořadů bylo prozkoumat nerozřešené kauzy bez nějaké předpojatosti.

Víceméně s jistotou předpokládala, že Ryan o tento případ jen tak náhodou nezakopl. „Neznáš náhodou pana Graye?“

„Je to můj trenér.“

No samozřejmě, pomyslela si. Takhle to dává dokonalý smysl. Když se Grace s Jerrym bavili o Ryanově přecitlivělosti v otázkách pracovní doby, mohli se zrovna tak zabývat jeho rozmanitými koníčky: jak tluče do golfových míčků v klubu Chelsea Piers, tráví hodiny spinningem v SoulCycle, chodívá na kruhový trénink do tělocvičny hned za rohem, a kdyby měla Laurie zkusit hádat, tak by k těmto aktivitám přičítla ještě nějaké posilovací šilenství s novým kamarádem Ivanem Grayem.

„Jóga?“ odhadovala.

V Ryanově tváři se zřetelně odrazilo, co si myslí o józe. „Box,“ řekl. „Patří mu sportovní klub PUNCH.“

Laurie tedy neměla kdovíjaký přehled o všemožných tělocvičnách, ale dokonce i ona se doslechla o módním sportovním zařízení zaměřeném na box. Jeho reklamy plné svalovců se daly vidět v metru i na bocích autobusů a usmívali se z nich dokonale vyhlížející Newyorčané v krásných cvičebních úborech a s boxerskými rukavicemi na ruku. Představa, že by mohla tlouct do předmětu, který se jmenuje Ryan Nichols, jí v té chvíli připadala nanejvýš příjemná.

„Já si tvého návrhu opravdu cením,“ řekla Laurie chladně, „ale nemyslím si, že zrovna tenhle případ by byl pro náš pořad vhodný. Uplynuly teprve tři roky. Jsem si jistá, že to policie pořád ještě vyšetřuje.“

„Ivanovi se v podstatě zhroutil život. Mohli bychom mu pomoci.“

„Jestli mu patří PUNCH, tak to s tím zhroucením očividně nebude tak horké. A pokud tu ženu zabil, opravdu nemám

zájem mu nějak pomáhat. Taky by nás mohl chtít využít jako bezplatnou reklamu pro tu svou tělocvičnu.“

Laurie se v té chvíli nedokázala ubránit vzpomínce na to, jak ji Ryan před pár měsíci rozzlobil. Dokonce tehdy ještě nebyl oficiálně přijat, ale už si dovolil jí vykládat, že případ ženy, kterou odsoudili za to, že zabila svého milence, není pro její show vhodný, protože on sám si byl stoprocentně jistý, že to skutečně udělala.

Ryan se díval na displej svého iPhoneu. Kdyby to udělal Timmy, Laurie by mu poručila, ať telefon schová.

„Při vší úctě, Ryane, ten případ ještě dost nevychladl,“ pokračovala odmítavě. Vražda jejího manžela zůstala nerozřešená dlouhých pět let. Newyorské policejní oddělení nemělo ani žádného podezřelého, ale přesto ji policisté celou tu dobu ujišťovali, že na objasnění případu pořád *aktivně pracují*. „To poslední, oč bych stála, by bylo narušit naše vztahy s policií proto, že bychom se jim vměšovali do vyšetřování.“

Ryan poklepával na displej telefonu. Když s tím skončil, schoval přístroj do kapsy a podíval se na ni. „No, ale můžeme si ho třeba poslechnout. Ivan je dole v hale a už jede nahoru.“

4

Když Ivan Gray vstoupil do Lauriiny kanceláře, připadlo jí na mysl jediné slovo: obr. Ten člověk byl skutečný gigant. Měřil přinejmenším sto devadesát centimetrů, ale nebyla to tělesná výška, co působilo takovým dojmem. Neměl na sobě ani kousíček kůže navíc. Vypadal upraveně a mocně. Nakrátko střižené hnědé vlasy, oči oříškově hnědé se zeleným nádechem.

Skoro se bála podat mu ruku k pozdravu, protože čekala stisk, který by jí mohl rozdrtit prsty. Překvapilo ji, když se

s ní přivítal normálním, lidským potřesením rukou, nikoli bolestivým sevřením jako ve svěráku.

„Mockrát vám děkuju, že jste mě k vám pozvala, Laurie.“

Ve skutečnosti nic takového neudělala ani ho nevyzvala, aby ji oslovoval křestním jménem.

„No, Ryan o vás mluvil moc pěkně,“ odvětila bezvýrazně.

„Ty pocity jsou vzájemné,“ přikývl Ivan a štouchl Ryana přátelsky pěstí do paže. „Když přišel na první hodinu, tak jsem si říkal, že tenhle chlapík po dvaceti minutách začne prosit, aby to už skončilo. Ale cvičí opravdu tvrdě. Když tak bude pokračovat, možná by se dokonce dokázal ubránit některému z mých lepších zápasníků – tedy myslím z žen.“

Šlo o vtípek mezi zasvěcenci, který člověku stojícímu mimo okruh povolání – což byla v tomto případě Laurie – ihned připomene, že nepatří do party. Laurie si říkala, že Ryan by se snad také mohl někdy naučit respektovat základní pravidla žurnalistiky. Přiměla se k úsměvu.

V ostatních případech studovala dostupné materiály o vyšetřování zločinu několik hodin, než přikročila k rozhovoru s hlavním podezřelým. Byla na rozpacích, jak by mohla rozmluvu převést od tlachání o nejnovějších Ryanových mimopracovních zájmech k záležitostem týkajícím se vraždy té ženy. Pokynula Ivanovi, aby se posadil na pohovku, a pak se rozhodla vrhnout se do toho po hlavě. „Takže – Ryan mi říkal, že byste měl zájem, abychom znovu prošetřili smrt Virginie Wakelingové.“

„Můžete tomu říkat nové prošetření, jestli chcete, ale podle mého to newyorští policajti vlastně vůbec nevyšetřovali. Chtěli pořád jen vědět, jak je možné, že osmašedesátiletá žena chodí se sedmačtyřicetiletým chlapem, a tohle jim stačilo, aby si na to udělali pevný názor. Jako by je nezajímalo, že proti mně nemají ani nejmenší důkaz.“

Laurie v hlavě proběhl prostý součet. Virginie zemřela před třemi roky, takže Ivanovi bude padesát. Vyhlížel spíš na čtyřicet, měla ale jisté podezření, že se za tím skrývají určité

berličky. Pleť měl opálenou, třebaže byl leden, a krátké vlasy mohly skrývat počínající plešku.

Zpravodajství o případu živilo média ještě tak nedávno, že si Laurie dokázala vybavit z paměti většinu známých faktů. Jak si vzpomínala, ústředním bodem původního policejního vyšetřování byla otázka Virginiina majetku. Její manžel býval geniálním obchodníkem v oboru realit, do té míry úspěšným, že se po jeho smrti stala z Virginie nesmírně bohatá vdova. Laurie si mohla jen představit, co si asi mysleli všichni z Wakelingovy rodiny a rodinní přátelé, když Virginie začala chodit s osobním trenérem, který byl oproti ní o víc než dvacet let mladší.

Ovšem bez ohledu na to, co tvrdil Ivan, jeho věk a profese nebyly jedinými důvody k tomu, aby se stal hlavním podezřelým.

„Se vší úctou,“ spustila Laurie, „mluvit o naprosté neexistenci důkazů nevystihuje zcela přesně výsledky vyšetřování, že ano? Také motiv je koneckonců svého druhu důkaz. Pokud si vzpomínám, jednalo se o nějaké finanční zájmy.“

Po Virginiině smrti policie zjistila, že několik set tisíc dolarů z jejích peněz padlo na Ivanovy rozmanité výdaje. Její děti skálopevně tvrdily, že matka nebyla oprávněná k takovým finančním transakcím. Spekulovalo se tudíž, zda Virginie třeba náhodou nepřišla na to, že ji Ivan okrádá, a nezabývala se možností podat na něho trestní oznámení. Taková hrozba by mu dávala nepochybně velmi silný motiv k tomu, aby ji umlčel.

„Nebylo na tom nic mimořádného,“ namítl. „Ano, pomáhala mi platit nějaké účty. To porsche mi dala jako dárek k narozeninám. Zkoušel jsem ten vůz odmítnout. Připadalo mi to jako nesmírně velkorysý dar, ale ona stála na svém. Povídala, že ji okouzluje představa, jak ji budu přes léto vozit sem a tam se staženou střechou. Tvrdila, že je to dárek spíš pro ni než pro mě.“

Laurie si nepamatovala, že by v té věci figuroval nějaký drahý sportovní vůz, ale ani porsche by nevysvětlovalo celou výši utracených finančních prostředků. „Vybavuje se mi, že šlo o něco víc než jen o nějaké auto. Ztratily se značné peněžní částky.“

„To se tedy neztratily.“ Ivan sevřel pravačku v pěst a udeřil jí do dlaně druhé ruky, aby své tvrzení ještě zdůraznil. Laurie sebou při tom gestu trhla. V minulosti si už několikrát připomínala, že možná právě mluví s vrahem, ale taková byla povaha její práce. Náhle se jí vybavila matná představa, jak tenhle člověk zdvihá Virginii Wakelingovou a shazuje ji ze střechy muzea. Ten, kdo ji zabil, musel mít značnou sílu, a tento muž by tomu zcela jasně vyhovoval.

Ivan už klidným hlasem pokračoval ve vysvětlování. „Žádné peníze se neztratily. Už jsem říkal, že Virginie za mě zaplatila několik drobnějších účtů a darovala mi ten vůz. Zbytek peněz tvořila její investice do PUNCHu. To je moje tělocvična.“

Laurie přikývla, aby mu naznačila, že je obeznámena s jeho povoláním.

„Mít vlastní tělocvičnu byl můj sen a Virginie to dobře věděla. Patřila koneckonců mezi mé klienty. Dělal jsem s ní nějaká boxerská cvičení – ovšem nic těžkého, většinou jen skoky přes švihadlo a stínový box. Obojí může být pěkná zabíračka a jde o něco zcela jiného než ostatní cvičení. Lidé to dělají rádi a já jsem věděl, že můj nápad přinese úspěch. Nikdy jsem ji nežádal, aby mi pomohla. Naprosto mě ohromilo, když mi řekla, že mi poskytne dotaci. Našel jsem zastaralou boxerskou tělocvičnu a jejího majitele přemluvil, aby mi ji prodal, abych ji mohl přebudovat na moderní zařízení. Virginie byla po technické stránce mým partnerem, ale podnik je jenom můj. Věřila mi. Věděla, že se mi podaří dosáhnout úspěchu, a taky jsem to dokázal.“

Laurie na něm ostatně viděla, jak je hrdý na to, co vybudoval. Ale nestálo to všechno na vraždě nevinné ženy? „Kolik peněz vám poskytla?“

„Pět set tisíc dolarů.“

Laurie si byla celkem jistá, že po vyslovení té částky vykukla oči. Lidé vraždili pro daleko méně peněz.

„Já tomu pořád nerozumím, Ivane. Pokud investovala do vašeho podniku, pročpak jste nesepsali smlouvu nebo nepožádali jiný důkaz, že šlo o projev její vůle? Podle toho, co jsem pochopila z novinových zpráv z té doby, její děti pořád tvrdily, že matka by nikdy nesouhlasila s výdajem v takové výši.“

„Protože právě to jim Virginie řekla. Její děti jsou příšerně chamtivé. Ti dva od ní dostali, oč si řekli, a stejně jim to pořád nestačilo. Jen se na mě jedinkrát podívali a už na sto procent věděli, že jsem zlatokop. Aby se jich Virginie zbavila, napovídala jim, že mi nedala vůbec nic. Dokonce mi ani nedovolila, abych jim řekl, že mi koupila to porsche. Takže museli mít podezření, že před nimi ty peníze schovává. Já jsem jako trenér velmi slušně vydělával, ale nikdy bych nevyhodil tolik peněz jen za auto. Jenže když pak někdo Virginii zabil, udělali ze mě před policií zloděje.“

„Utrácet peníze za luxusní zboží, třeba za sportovní auto, je jedna věc. Ale nemyslíte, že by matka neřekla svým dětem, že investovala velmi značnou částku peněz do nějakého podniku?“

Ivan zavrtěl hlavou. „Vím, že to neudělala. Abyste mě dobře chápala: Virginie syna i dceru milovala, a byli si velice blízcí. Jenže oni ve skutečnosti svou matku vlastně neznali. V době kdy zahynula, procházela Virginie zásadní proměnou. Bob, tedy její manžel, byl pět let po smrti. Konečně začala vést i jiný život než jen jako vdova a matka. Získala úplnou nezávislost a začala se naplno věnovat filantropii. Odstoupila od některých zásad, které byly pro Boba důležité, a držela se vlastních pravidel. To samozřejmě zahrnovalo i místo ve správní radě Metropolitního muzea.“

Laurie se nedokázala ubránit, aby neslyšela v Ivanově hlase laskavost pokaždé, když mluvil o Virginii. „A jak do toho zapadá ta vaše tělocvična?“

„Já jsem přesvědčený, že byla šťastná, opravdu a naplno šťastná, když mohla utvářet vlastní identitu. Její děti však kritizovaly všechno, co udělala. Chtěly ji mít uzavřenou v časové kapsli. Nelíbila se jim možnost, že se mění a že jsem součástí té změny. Velmi vážně jsme s Virginií uvažovali o tom, že se vezmeme. Už jsem jí koupil prsten. Ještě však nebyla připravená říct to rodině. Ona věřila, že jakmile bude moje boxerová tělocvična za vodou, mohly by mě její děti vzít na milost. Proto mi pomáhala, a taky proto o tom nikomu neřekla ani slovo.“

„Musely přece existovat šeky, které podepsala, něco, čím by se dalo prokázat, že k těmto výdajům svolila.“

„Všechno to udělala elektronicky. Virginie byla sice starší, ale s internetem si věděla rady lépe než já. Mohla darovat na dobročinnost stovky tisíc dolarů jen stisknutím několika kláves.“

Nebo je možná jiná alternativa, pomyslela si Laurie, že jsi znal její hesla a počítal jsi s tím, že je tak bohatá a velkodušná, že ty peníze nikdy nebude pohřešovat.

„Zhruba polovinu těch peněz poslala přímo na účet mého partnera a zaplatilo se z nich odkoupení toho objektu,“ vysvětloval Ivan. „Druhá polovina potom sloužila k pořízení vybavení a nutných úprav tělocvičny – to byly náklady nezbytné pro rozběhnutí podniku. Ale ty peníze se nikam neztratily. Zůstaly vloženy do podniku, ve který věřila, a výtěžky z něho měly tvořit část našich příjmů potom, až se vezmeme.“

Až do té chvíle zůstával Ryan zticha, ale z toho, jak se předkláněl v křesle, dokázala Laurie odhadnout, že se nemůže dočkat, až se také zapojí do debaty. „Je to tak, jak jsem říkal, Laurie. Ivan od samého počátku zapadl do stereotypu podezřelého, ale ve skutečnosti neměl žádný zřejmý motiv k tomu, aby Virginií ublížil. V první řadě neexistuje ani náznak důkazu, že by peníze, které Virginie vložila do PUNCHu, byly ukradené. Dokonce i kdyby jí Ivan ty peníze ukradl...“

„... to jsem neudělal!“

Ryan pozvednutou rukou Ivana umlčel. „Jistěže ne. Ale kvůli argumentaci předpokládejme, že ano – pak by stálo Virginiino slovo proti jeho, i kdyby ho obvinila, že vzal peníze bez jejího souhlasu. Udržovali spolu těsný citový vztah. Zatím nebyli oficiálně zasnoubení, ale prokazatelně už probírali budoucí sňatek, o čemž svědčí, že jí koupil prsten od Harryho Winstona. Je jasné, že v jeho prospěch vydávala spoustu dalších peněz dobrovolně včetně toho porsche. Jako bývalý prokurátor mohu říct, že žádný právník nedokáže proti Ivanovi vystavět případ krádeže, aniž by zůstávaly rozumné pochybnosti. V nejhorším možném scénáři by mohli dospět k nějaké dohodě o zpětném vyplacení peněz z jeho podniku, jako kdyby Virginie byla normálním investorem.“

Laurie chápala logiku Ryanovy argumentace. Pokud se dalo něco považovat za nezpochybnitelné, potom fakt, že jediným následkem vraždy Virginie Wakelingové se stala jistota, že si ji Ivan nebude moci vzít kvůli majetku. Její usmrcení také vedlo k upření pozornosti na její finanční situaci, což zase znamenalo, že hlavním podezřelým se stane právě on. Tohle musela těm dvěma přiznat. Během krátké schůzky se jim podařilo otočit její názor na Ivana vzhůru nohama. Jeho námitka, že by vraždou Virginie nic nezískal, a naopak všechno ztratil, z tohoto nového pohledu dávala dokonalý smysl.

Ivan Gray zřejmě na Laurie poznal, že se začíná přiklánět k jeho verzi událostí. „Přísahám vám, Laurie, že jsem to neudělal. Já jsem Ginny miloval. Říkával jsem jí Ginny, víte? Prozradila mi, že zamlada měla tuhle přezdívku, ale jakmile se její manžel stal všeobecně známým podnikatelem, trval na tom, aby vždycky užívala jméno Virginie. Kdyby nezemřela, za pár měsíců bychom se vzali a dočkali se svého štěstí.“

Ozval se i Ryan: „Laurie, já dobře vím, jak ti šlo proti srsti, když jsem ti občas přišlápl prsty, ale řeknu ti, že tenhle případ by mohl být pro pořad *Ve stínu podezření* trefou do černého. Je perfektní. A ještě bychom pomohli slušnému člověku.“

Za běžné situace si vždycky opatřila všechny veřejně dostupné informace o případu, než položila kardinální otázku. Ale vzhledem k riziku, že by po tomto příběhu mohla třeba sáhnout předčasně, se zeptala rovnou – musela znát odpověď: „Jestliže jste paní Wakelingovou nezabil vy, kdo to tedy podle vás udělal?“

Ivan se okamžitě podíval po Ryanovi a Laurie se ujistila v tom, že její první dojem o celé této věci byl správný. Chvilě ticha se prodlužovala, a tak se začala zvedat z křesla. „Dobře. Já o tom musím ještě popřemýšlet...“

„Ne, počkejte,“ vykřikl Ivan. „Nejde o to, že bych o tomhle neměl žádné teorie. Věřte mi, že je mám a znám i nějaká fakta, která je potvrzují. Ale za čtvrt hodiny mi začíná tréninková hodina s prvotřídní filmovou hvězdou a já jsem vůbec nečekal, že vyslechnete všechno, co jsem zatím řekl. Víte, nechce se mi uvádět žádná jména, dokud nebudete rozhodnuta použít Virginiiin případ do svého pořadu. Mně se daří pokračovat v normálním životě, i když si spousta lidí myslí, že jsem vrah. Jestli se to všechno zase znovu rozvíří, tak bych chtěl, aby to mělo opravdu nějaký smysl.“

Chvilí nevěděla, co si má o téhle Ivanově námitce myslet. Na jedné straně v něm viděla nevinného člověka, který by dal do sázky všechno, aby očistil své jméno. Na druhé straně si dokázala představit, že ho Ryan přemluvil, aby s ním šel do studia, a v tom případě by Ivan to všechno vyprávěl s nějakým postranním úmyslem.

„V tomhle vás chápu,“ odpověděla. „Takže si dejme jeden den na to, abychom celou věc promysleli. Můžeme se sejít zase zítra, pokud budeme mít oba dojem, že to má smysl.“

Ivan přikývl. „Velice vám děkuju, Laurie, že jste mi věnovala čas a nechovala jste se vůči mně předpojatě. Pro mě to znamená opravdu mnoho.“ Když mu tentokrát podala ruku, stiskl ji tak silně, až to zabořilo.